

**IK ZIE
JE BIJ
HET
MEER**

Lees ook van Carley Fortune:

Elke zomer daarna

CARLEY FORTUNE

**IK ZIE
JE BIJ
HET
MEER**

Vertaald uit het Engels door Mireille Vroege

Van Goor

Voor Marco – voor die eerste mixtape en alle volgende,
maar vooral omdat je het volume lager zette.

ISBN 978 90 00 38829 5

ISBN e-book 978 90 00 38830 1

NUR 343

© 2023 Nederlandse vertaling Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *Meet Me at the Lake*

oorspronkelijke uitgave by Berkley, an imprint of Penguin Random
House LLC

Uitgegeven in overeenstemming met de auteur, c/o BAROR INTER-
NATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.

www.unieboekspectrum.nl

tekst © Carley Fortune, 2023

vertaling Mireille Vroege

omslagontwerp bij Barbara

zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

1

Heden

Ik weet de receptie te bereiken zonder dat iemand me ziet. Daar staat een schitterend bureau, gesneden uit een enorme boomstam – rustiek maar niet armoedig, precies de stijl van mijn moeder, kortom – en er zit niemand achter. Ik loop snel verder, naar het kantoor, ga naar binnen en doe de deur achter me op slot.

Het is meer een vissershut dan een werkkamer. Vurenhouten wanden, twee heel oude bureaus, een klein raam met een iel geruit gordijntje ervoor. Ik denk dat er niet veel aan veranderd is sinds de lodge in de negentiende eeuw is gebouwd. Je ziet aan niets hoeveel tijd mijn moeder hier heeft doorgebracht, afgezien van een foto van mij als baby, op het hout geprikt, en vaag een vleugje parfum van Clinique.

Ik val neer in een van de versleten leren stoelen en zet de plastic tafelventilator aan. Ik plak nu al, want het is hier snikheet – een van de weinige vertrekken in het pand dat geen airco heeft. Ik doe mijn ellebogen omhoog, alsof ik een vogelverschrikker ben, en wapper met mijn handen. Als ik ergens niet op zit te wachten, is het op natte plekken in mijn oksels.

Terwijl ik wacht met mijn hoge hakken aantrekken tot ik een beetje ben afgekoeld, kijk ik naar een stapel met onze folders: *Brookbanks Resort – heerlijk ontsnappen aan het Muskoka-meer* meldt een vrolijk lettertype boven een foto van het strand bij zonsondergang, met op de achtergrond de lodge, als een soort knus kasteel. Ik moet er bijna om lachen – mij is het niet gelukt om áán Brookbanks Resort te ontsnappen.

Misschien vergeet Jamie wel dat we hebben afgesproken om dit vanavond te doen, en kan ik stilletjes terugsluipen naar het huis, een joggingbroek aantrekken en mezelf overgieten met een emmer koude witte wijn.

De deurknop rammelt.

Jammer maar helaas.

‘Fernie?’ roept Jamie. ‘Waarom zit de deur op slot? Ben je aangekleed?’

‘Vijf minuten,’ antwoord ik met geknepene stem.

‘Je laat het toch niet afweten, hè? Je hebt het beloofd,’ zegt hij. Maar daar hoeft hij me niet aan te helpen herinneren. Ik kijk hier al de hele dag met angst en beven naar uit. Misschien al wel mijn hele leven.

‘Ik weet het. Even wat administratie afmaken.’ Ik besef dat ik dit niet kan maken en knijp mijn ogen dicht. ‘Ik ben bijna klaar.’

‘Wat voor administratie? De bestelling voor de wasserij? Daar hebben we een systeem voor.’

Mijn moeder had overal een systeem voor, en Jamie wil niet dat ik daar ook maar iets van in de war breng.

Hij maakt zich zorgen. Het is hoogseizoen, maar veel kamers staan leeg. Ik ben hier al zes weken, en Jamie denkt dat ik elk moment de boel weer op de rails weet te krijgen. Ik weet niet of hij daar wel gelijk in heeft. Ik weet niet eens of ik hier wel blijf.

‘Je kunt me niet de toegang tot mijn eigen kantoor ontzeggen. Ik heb een sleutel.’

Ik vloek zachtjes. Natuurlijk heeft hij een sleutel.

Het zou heel gênant zijn als hij me hier naar buiten moet slepen, en ik weet zeker dat hij dat nog zou doen ook. Ik heb al sinds de laatste klas van de middelbare school geen scène meer in het resort getrap, en dat ben ik nu ook niet van plan. Als ik hier ben, krijg ik soms het gevoel dat ik ben teruggegaan in de tijd, maar ik ben geen onbezonnen meisje van zeventien meer.

Ik haal diep adem, sta op en strijk mijn jurk glad. Die zit te strak, maar met de gescheurde spijkerbroek waarin je me kon uittekenen, kan ik me niet in de eetzaal vertonen. Toen ik me eerder op de dag omkleedde, kon ik mijn moeder bijna horen.

Ik weet dat je liever de hele dag in je pyjama loopt, maar we moeten het goede voorbeeld geven, liefje.

Ik doe de deur open.

Jamies vlasblonde krullen zijn kortgeknipt en in het gareel gebracht met een stylingproduct, maar hij heeft nog dezelfde babyface als toen we jong waren en hij vond dat deodorant niet per se noodzakelijk was.

‘Of de bestelling voor beddengoed?’ vraagt hij.

‘Ben je mal,’ zeg ik, ‘daar heb jij een systeem voor.’

Jamie knippert met zijn ogen, want hij weet niet zeker of ik hem nu plaag of niet. Hij is al drie jaar de bedrijfsleider van het resort, maar vraag me niet hoe dat kan. Met een broek met een vouw aan en een stropdas om lijkt het op een verkleedpartij. In mijn beleving is hij nog steeds een waterrat in zwembroek en met een bandana om zijn hoofd.

Hij kan van mij ook geen hoogte krijgen – aan de ene kant wil hij het mij, zijn nieuwe baas, naar de zin maken, aan de andere kant probeert hij ervoor te zorgen dat ik de boel niet in het honderd laat lopen. Er zou een universele wet moeten zijn die het twee exen verbiedt om samen te werken.

‘Vroeger kon je ontzettend met jou lachen,’ zeg ik, en hij grijnst. En dan zie ik in de diepe lachrimpels en hemelsblauwe ogen weer de Jamie die ooit stoned ‘Jagged Little Pill’ van Alanis Morissette zong, van begin tot eind, met een paarse kaftan aan die hij uit het huisje van mevrouw Rose had gestolen.

Het feit dat Jamie net zoveel van aandacht hield als van naaktlopen, was een van de dingen die ik het leukst aan hem vond – als Jamie

erbij was, keurde nooit iemand mij nog een blik waardig. Hij was een leuk vriendje, maar hij was ook de perfecte bliksemafleider.

‘Met jou ook,’ zegt hij, en dan knijpt hij zijn ogen iets samen. ‘Is dat een jurk van je moeder?’

Ik knik. ‘Hij past me niet.’ Ik heb hem eerder die avond uit haar kast getrokken. Kanariegeel. Een van de minstens twintig mouwloze strakke jurken in felle kleuren. Haar uniform voor de avonden.

Er valt even een stilte, en dat is meteen genoeg om mij alle moed te doen verliezen. ‘Luister, ik voel me niet...’

Jamie onderbreekt me meteen. ‘Nee, nee. Dat doe je me niet aan, Fernie. Je hebt de Hannoverers al de hele week ontlopen, en morgen checken ze uit.’

Volgens Jamie is de familie Hannover al zeven zomers in Brookbanks geweest, geven ze fooien alsof ze iets te bewijzen hebben, en sturen ze een heleboel gasten naar ons door. Uit de frons waarmee ik hem naar zijn computerscherm heb zien turen, maak ik op dat het resort goede mond-tot-mondreclame nog veel harder nodig heeft dan hij wil toegeven. Onze boekhouder heeft vandaag opnieuw een bericht bij mij ingesproken met het verzoek om hem te bellen.

‘Ze hebben hun nagerecht al op,’ zegt Jamie. ‘Ik heb ze gezegd dat je eraan komt. Ze willen je persoonlijk condoleren.’

Ik kras een paar keer met mijn nagels over mijn rechterarm, en verman me dan. Dit zou niet al te moeilijk moeten zijn. In mijn echte leven run ik drie indiecoffeeshops in het West End van Toronto, Filtr genaamd. Dit najaar gaat onze vierde en grootste vestiging open, de eerste waar ter plekke bonen worden geroosterd. Met klanten praten is een tweede natuur voor me geworden.

‘Oké,’ zeg ik. ‘Het spijt me. Ik kan dit.’

Jamie haalt opgelucht adem. ‘Super.’ Hij kijkt me verontschuldigend aan. ‘Het zou helemaal super zijn als je, omdat je er toch bent, nog bij een paar andere tafeltjes langsgaat om even wat mensen ge-

dag te zeggen. Om de traditie voort te zetten, snap je?’

En of ik dat snap. Mijn moeder ging steevast elke avond naar het restaurant om te horen of meneer zus de regenboogforel lekker vond en mevrouw zo de eerste nacht goed geslapen had. Het was echt bizar hoeveel details zij zich over de gasten kon herinneren, en iedereen vond dat geweldig van haar. Ze zei dat een familiebedrijf pas betekenis kreeg als de naam Brookbanks Resort ook een gezicht had. En dertig jaar lang was zij dat gezicht. Margaret Brookbanks.

Jamie heeft bepaald niet subtiel laten doorschemeren dat ik naar de eetzaal moet komen om de gasten te begroeten, maar ik heb hem afgewimpeld. Want zodra ik me daar vertoon, is het officieel.

Mijn moeder is er niet meer.

En ik ben hier.

Weer terug in het resort. De laatste plek waar ik had willen belanden.

Jamie en ik lopen naar de receptie. Er zit nog steeds niemand. Jamie en ik blijven op hetzelfde moment staan.

‘Niet weer, hè,’ mompelt hij.

De receptioniste die vanavond dienst heeft, is een paar weken geleden begonnen en heeft er een handje van zomaar te verdwijnen. Mijn moeder had haar allang ontslagen.

‘Misschien moet een van ons achter de receptie gaan zitten tot ze terug is,’ zeg ik. ‘Voor het geval er nog iemand komt.’

Jamie slaat zijn ogen ten hemel en denkt na. Dan richt hij ze op mij. ‘Leuk geprobeerd, maar de Hannoverers zijn belangrijker.’

We lopen verder in de richting van de openslaande deuren die toegang geven tot het restaurant. Ze staan open en het gerinkel van bestek en het tevreden geroezemoes van gesprekken drijven de lobby in, tegelijk met de geur van versgebakken zuurdesembrood. De eetzaal heeft een heel hoog balkenplafond en een indrukwekkende halfronde

raampartij met uitzicht over het meer. Deze verbouwing is onder leiding van mijn moeder uitgevoerd nadat zij het resort van mijn grootouders had overgenomen. De eetzaal was haar podium. Ik kan me die niet voorstellen zonder dat zij er tussen de tafeltjes rondloopt.

Ik haal zachtjes adem, strijk mijn hoogblonde bob achter mijn oren en hoor in gedachten haar stem.

Niet je achter je haar verstoppen, liefje.

Net op het moment dat we door de deur naar binnen willen gaan, komt er een gearmd echtpaar naar buiten. Ze zijn in de zestig en bijna van top tot teen in beige linnen gehuld.

‘Meneer en mevrouw Hannover,’ zegt Jamie, terwijl hij zijn handen spreidt. ‘We kwamen net naar u toe. Ik zal u even voorstellen: Fern Brookbanks.’

De Hannoverers glimlachen allervriendelijkst naar me, qua gezichtsuitdrukking het equivalent van een bemoedigend klopje op de schouder.

‘We vonden het vreselijk om te horen dat uw moeder overleden is,’ zegt mevrouw Hannover.

Overleden.

Een vreemd woord voor wat er daadwerkelijk gebeurd is.

Een donkere avond. Een hert door de voorruit. Staal verpletterd tegen graniet. De snelweg bezaaid met ijsblokjes.

Ik heb geprobeerd om niet over de laatste momenten van mijn moeder na te denken. Ik heb geprobeerd om helemaal niet aan haar te denken. Door die dagelijkse stortvloed van verdriet, shock en woede is het soms moeilijk om ’s ochtends uit bed te komen. Ik voel me nu een beetje wankel, maar probeer het niet te laten merken. Het is ruim een maand geleden dat het ongeluk plaatsvond, en mensen willen hun medeleven wel tonen, maar de mate waarin een mens anderen lijden kan verdragen is beperkt.

‘Ik kan het me hier bijna niet zonder Maggie voorstellen,’ zegt me-

neer Hannover. ‘Altijd een brede glimlach op haar gezicht. We vonden het heerlijk om met haar bij te praten. Afgelopen zomer hebben we haar zelfs weten over te halen iets met ons te drinken, weet je nog?’ Zijn vrouw knikt enthousiast, alsof ik hen anders misschien niet geloof. ‘Ik zei tegen haar dat ik er duizelig van werd om haar zo te zien rondrennen. Gut, wat moest ze daar om lachen!’

De dood van mijn moeder en de toekomst van het resort zijn twee onderwerpen waar ik het niet over wil hebben, en dat is de andere reden waarom ik het restaurant heb gemeden. De stamgasten hebben over beide dingen ongetwijfeld iets te zeggen.

Ik bedank de Hannoverers en begin over hun vakantie, om maar een ander onderwerp aan te snijden: tennissen, het mooie weer, de nieuwe beverdam. Een babbeltje gaat me gemakkelijk af. Ik ben tweedertig – te oud om de gasten iets kwalijk te nemen of me druk te maken over wat ze ergens van vinden. Ik ben boos op háár. Ik dacht dat ze wel had geaccepteerd dat mijn leven zich in Toronto afspeelde. Wat bezielde haar om het resort aan mij na te laten? Wat bezielde haar om zomaar dood te gaan?

‘We vinden het heel erg voor u,’ zegt mevrouw Hannover weer. ‘U lijkt sprekend op uw moeder.’

‘Dat klopt,’ beaamt ik. Allebei klein van stuk. Allebei hoogblond. Allebei grijze ogen.

Jamie schiet me te hulp. ‘U wilt vast naar uw kamer om van uw laatste avond hier te genieten. Vanaf uw balkon hebt u prachtig uitzicht op het vuurwerk,’ zegt hij. Ik glimlach dankbaar naar hem, en hij knipoogt even snel terug.

Toen we vroeger samenwerkten, waren we ook al een goed team. In het begin gebruikten we een codewoord als een van ons gered wilde worden van een irritante of overdreven behoeftige gast. *Watermeloen*. De bejaarde weduwnaar die me maar bleef zeggen dat ik hem zo aan zijn eerste liefde deed denken: watermeloen. De vogelaar die

Jamie tot in detail elke soort beschreef die hij in de omgeving had gespot: watermeloen. Maar nadat we een zomer elke dag samen in de keet met alle sportuitrusting hadden gewerkt, waar we kano’s en kajakken naar het meer sleepten, begonnen we stilzwijgend met elkaar te communiceren: een licht opensperren van de ogen of opkrullen van de lip.

‘Dat viel best mee, toch?’ zegt hij zodra ze naar de liften lopen, maar ik reageer niet.

Jamie steekt zijn arm uit naar de ingang van de eetzaal. Veel mensen die daar zitten zijn gasten van het resort, maar er zijn vast ook veel mensen uit de buurt bij. Je zult zien dat ik na binnenkomst meteen word herkend door iemand met wie ik op de middelbare school heb gezeten. Het bloed buldert in mijn oren als een vrachtwagen op de snelweg.

‘Ik geloof niet dat ik het kan opbrengen,’ zeg ik. ‘Ik ga terug naar het huis. Ik ben bekaft.’

Daar is geen woord van gelogen. Zodra ik terug was, kreeg ik last van slapeloosheid. Elke dag word ik na een te korte nacht en enigszins gedesoriënteerd wakker in mijn kinderkamer. Ik kijk naar de dichte wirwar van takken voor het raam, herinner mezelf eraan waar ik ben en waarom ik hier ben. Eerst legde ik dan een kussen op mijn hoofd en ging weer slapen. Dan stond ik rond het middaguur op, stommelde de trap af en vulde de rest van de dag met koolhydraten en afleveringen van *The Good Wife*.

Maar toen begon Jamie vragen te stellen en kwam Whitney regelmatig onaangekondigd langs om me vermanend toe te spreken over hoeveel tijd ik wel niet in pyjama rondliep – van die strenge woorden die alleen een beste vriendin tegen je kan zeggen – en ben ik me maar weer gaan aankleden. Ik ging de deur uit, ging naar de lodge, slenterde naar de familiesteiger om even te zwemmen of om er ’s ochtends mijn kopje koffie te drinken, zoals mijn moeder dat ook altijd deed.

Ik ben zelfs een paar keer met een kajak het meer op gegaan. Het is fijn om op het water te zijn, alsof ik dan een piezeltje controle heb, ook al is het maar doordat ik een bootje bestuur.

Nog steeds word ik zodra ik mijn ogen opendoe, begroet door een stoet van verdriet, woede en paniek, maar die trekt nu stil voorbij in plaats van het kabaal te maken van een fanfare.

De afgelopen paar weken heeft Jamie me heel geduldig bijgepraat over alles wat er hier is veranderd sinds ik hier jaren geleden werkte, maar het is vooral bizar hoeveel er níét is veranderd. Het zuurdesembrood. De gasten. Het feit dat hij me nog steeds Fernie noemt.

We kenden elkaar al heel lang voordat we iets met elkaar kregen. Het huisje van de familie Pringle staat een paar inhammen verderop aan het meer. Zijn opa en oma kenden mijn opa en oma, en zijn ouders komen nog steeds elke vrijdag fish-and-chips eten in het restaurant. Nu ze met pensioen zijn, brengen ze de zomer grotendeels in Muskoka door, en in september gaan ze terug naar Guelph. Jamie huurt een woning in het centrum, maar hij heeft het lege perceel naast het huis van zijn ouders gekocht en wil daar een huis voor permanente bewoning bouwen. Het meer is alles voor hem.

‘Het is Canada Day,’ zegt Jamie. ‘Het is belangrijk voor de gasten en het personeel dat je je opwachting maakt. Het is het begin van de zomer. Je hoeft heus niet op het podium te gaan staan en voordat het vuurwerk begint een speech te houden.’ *Zoals je moeder altijd deed* – maar dat hoeft hij er niet bij te zeggen. ‘Gewoon even gedag zeggen.’

Ik slik, en Jamie pakt me bij mijn schouders vast en kijkt me aan. ‘Je kunt dit. Je bent er bijna. Je hebt je er al op gekleed. Je bent ontelbare keren in de eetzaal geweest.’ Hij laat zijn stem zakken. ‘We hebben het daar nog gedaan, weet je nog? Bij het tafeltje in nis drie.’

Ik snuif verontwaardigd. ‘Natuurlijk weet jij nog in welke nis het was.’

‘Ik zou een kaart kunnen tekenen van alle plaatsen die wij bezocht hebben. Alleen in de keet al...’

‘Hou op.’ Ik lach erom, maar wel lichtelijk hysterisch. Moet je mij nou zien, met mijn ex, in gesprek over alle plekken waar we seks hebben gehad in het resort van mijn onlangs overleden moeder. Het universum heeft me een loer gedraaid.

‘Fernie, het stelt niks voor. Dat is het enige wat ik ermee wil zeggen.’

Ik wil net tegen Jamie zeggen dat hij zich vergist, dat het wel dege-lijk iets voorstelt, maar dan zie ik in mijn ooghoek een excuus opdemen. Een heel lange man loopt met een zilverkleurige rolkoffer naar de receptie, en die is nog steeds onbemand.

De wolkenkrabber staat met zijn rug naar ons toe, maar je kunt zien dat hij een duur pak draagt. Een maatpak waarschijnlijk. De zwarte stof voegt zich onberispelijk naar zijn lichaam, en daar moeten precieze maten en flinke bestedingsruimte op een creditcard aan te pas zijn gekomen. Ik betwijfel of een gewoon confectiepak lang genoeg zou zijn voor de armen van deze man, en de mouw valt precies goed over zijn pols. Ook zijn achterovergekamde haar valt precies goed. Inktzwart, glanzend en net zo zorgvuldig gestyled als zijn jasje gesneden is. Eerlijk gezegd is de man overdressed. Dit is een mooi resort, een van de beste in het oostelijke deel van Muskoka, en het personeel ziet er altijd tiptop uit, maar de gasten kleden zich over het algemeen niet te chic, vooral in de zomer niet.

‘Ik help hem wel,’ zeg ik tegen Jamie. ‘Ik moet oefenen met inchecken. Kijk jij even mee of ik het wel goed doe.’

Er wordt verder niet over gebakkeleid. We kunnen die deftige man daar niet zomaar laten staan.

Als we om de receptie heen lopen, bied ik mijn verontschuldiging aan voor het feit dat hij heeft moeten wachten.

‘Welkom in Brookbanks Resort,’ zeg ik, terwijl ik vlug naar hem

opkijk – hij is bijna een kop groter dan ik, zelfs met mijn hoge hakken aan.

‘Hebt u het gemakkelijk kunnen vinden?’ vraag ik, terwijl ik een code intoets om de computer te activeren. De lange man heeft nog steeds niets gezegd. Het laatste stuk van de weg is onverhard, onverlicht, met een paar verraderlijke bochten door de dichte begroeiing. Mensen uit de stad vinden dat soms eng, vooral als ze na zonsondergang arriveren. Ik gok dat deze man uit Toronto komt, maar het zou ook Montreal kunnen zijn. Volgende week begint er een medisch congres – sommige artsen arriveren vroeg en gebruiken het lange weekend als een vakantie.

‘Ja hoor.’ Hij strijkt met een hand over zijn stropdas. Verder geen woord.

‘Fijn.’ Ik toets mijn wachtwoord in. ‘Hoort u bij de dermatologen?’ Ik surf naar het hoofdmenu, en als hij geen antwoord geeft, schraap ik mijn keel en doe een nieuwe poging. ‘Hebt u gereserveerd?’

‘Ja, ik heb gereserveerd.’ Hij zegt het langzaam, alsof hij de woorden op fouten controleert.

Ik heb geen idee wat het probleem precies is. Mannen die dit soort pakken dragen, klinken doorgaans een stuk zelfverzekerder dan deze man. Maar dan kijk ik op en zie ik een heel knap, heel gebeeldhouwd, heel gespannen gezicht. Hij is ongeveer net zo oud als ik en hij komt me vreemd genoeg bekend voor. Ik weet zeker dat ik dit gezicht al eens eerder heb gezien. Het komt door de neus. Misschien is hij acteur, hoewel beroemdheden meestal niet fris geschoren en in pak hun opwachting maken – althans, vroeger niet.

‘Uw naam?’

Bij die vraag trekt hij zijn wenkbrauwen op, alsof hij verbaasd is dat ik hem stel. Dan zie ik hoe donker zijn ogen zijn, zwart als een kraaienvleugel, en mijn maag draait zich om. Zijn houding is perfect. Mijn hart gaat tekeer en bonkt in de kussentjes van mijn vingers en

de bal van mijn voeten. Onmiddellijk zoek ik het litteken. En daar is het: onder zijn lip, aan de linkerkant van zijn kin; bijna niet te zien, tenzij je weet dat het er zit. Niet te geloven dat ik dat nog steeds weet.

Maar ik weet het dus wel.

Ik ken zijn gezicht.

Ik weet dat zijn irissen niet echt zwart zijn – in de zon zijn ze espressobruin.

Ik weet hoe hij aan dat litteken is gekomen.

Want ook al heb ik mijn best gedaan om hem te vergeten, weet ik precies wie deze man is.

2

14 juni, tien jaar geleden

We moesten al over vijf minuten op het station zijn, en de tram had vertraging. Whitney en ik baanden ons van achter in de tram een weg naar voren, tussen de opeengepakte lichamen door, waarbij we halfhartig ‘Pardon’ mompelden, waarna we de straat op struikelden en begonnen te rennen.

‘Schiet op, Whit!’ riep ik achterom.

We móesten die bus halen. Er ging die dag maar één bus naar het noorden, en hoewel we het geen van beiden met zo veel woorden hadden gezegd, móést Whitney daar met haar veel te grote koffer in zitten. We hadden drie dagen samen in mijn piepkleine appartementje doorgebracht, en ik wist niet of onze vriendschap wel een vierde dag zou overleven.

De zon hing laag aan de hemel, knipoogde tussen gebouwen door en weerkaatste fonkelend van de glazen wolkenkrabbers. We renden Dundas Street door en onze sneakers bonkten over de met kauwgum bezaaide bestrating. Als je omhoogkeek, was het zonlicht oogverblindend fel, maar het centrum van Toronto was op grondniveau in een blauwgrijze ochtendschaduw gehuld. Het was een prachtig contrast. De manier waarop het licht van de ramen kaatste, deed me aan thuis denken, aan een glinsterende zonsondergang aan het meer.

Ik wilde blijven staan en Whitney erop attenderen. Maar we hadden geen minuut te verliezen, en zelfs als we die wel hadden, denk ik dat ze die fonkelende skyline niets bijzonders zou vinden. Ik had ge-

urende haar hele verblijf geprobeerd om haar Toronto door mijn ogen te laten zien, maar was daar tot dusver niet in geslaagd.

We kwamen één minuut te laat bij het busstation aan, maar naast de bus op halte negen stond een lange rij passagiers die in meer of mindere mate geïrriteerd uit hun ogen keken. De buschauffeur was in geen velden of wegen te bekennen.

‘Gelukkig,’ zei ik buiten adem.

Whitney boog zich voorover en zette haar handen op haar knieën. Uit haar staart waren plukken van haar dikke kastanjebruine haar losgeraakt, en die plakten nu tegen haar vuurrode wangen. ‘Ik. Haat. Het. Om. Te. Moeten. Rennen.’

Toen ze weer op adem was, controleerden we of we wel de juiste vertrektijd hadden en sloten we achter in de rij aan. Het busstation was in feite een heel grote garage – een donkere, vochtige uithoek van Toronto. Het rook hier naar broodjes uit een automaat, naar dieseldampen en naar ellende.

Ik keek op mijn telefoon hoe laat het was. Al over tien. Ik zou te laat komen voor mijn dienst in de coffeeshop.

‘Je hoeft niet ook te wachten, hoor,’ zei Whitney. ‘Ik red het verder wel.’

Whitney en ik waren al sinds de basisschool beste vriendinnen. Ze had een rond gezicht met lichtbruine reeënogen en een kersje als neus, waardoor ze er onder de meeste omstandigheden bedrieglijk onschuldig uitzag. Het was lief dat Whitney zo moedig probeerde te doen, maar ze klemde haar nylon tasje tegen haar lichaam alsof het, zodra ze haar aandacht liet verslappen, zou worden weggegrist.

Whitney was tweeëntwintig en nog nooit alleen in Toronto geweest, niet eens tien minuten, en hoewel ik wist dat haar niets zou overkomen, was ik toch niet bereid haar in een van de armoedigste uithoeken van de stad aan haar lot over te laten.

‘Geen probleem. Ik wil je graag uitzwaaien,’ zei ik.

‘Gelukkig hoef ik binnenkort niet meer helemaal hierheen te komen als we elkaar willen zien,’ zei ze, terwijl ze op haar tenen op en neer wipte.

Zo lang rijden was het nu ook weer niet – tweeënhalve pittoreske uren – maar goed.

Ik zette een glimlach op. ‘Ik kan niet wachten tot het zover is.’

‘Ik weet dat je het hier naar je zin hebt.’ Ze tuurde over haar schouder. ‘Maar soms snap ik dat niet.’

Er lag een sarcastisch antwoord klaar op mijn tong.

Ik vond het pijnlijk dat Whitney me tijdens mijn studie maar zo zelden was komen opzoeken. Ik wist niet of dat kwam doordat onze vriendschap wankel was gebleven na onze grote ruzie over mijn ‘zelf-destructieve gedrag’ in het eindexamenjaar, of gewoon doordat ze de stad niet leuk vond. Maar elke keer dat ze kwam, was het wel duidelijk dat ze liever in Huntsville was. Ze ging wel mee in de dingen die ik voorstelde, maar ze was ook niet erg enthousiast. Dat was niets voor haar. Whitney was het toonbeeld van iemand die altijd overal zin in had – elke gelegenheid om lol te trappen en avonturen te beleven greep ze met beide handen aan.

‘Ik vind het prima om de komende twee dagen brood te eten en gewoon lekker bij jou thuis te blijven,’ had ze gezegd toen ze deze week bij me aankwam.

Eerlijk gezegd werd ik daar kwaad om. Mijn verblijf in Toronto liep op zijn eind en er was nog heel veel dat ik wilde doen. Whitney had me daarbij moeten vergezellen. In plaats daarvan had ik het gevoel dat ik haar moest meeslepen.

‘Wat wil je nog meer?’ zei ik nu, terwijl ik met een zogenaamd groots gebaar naar het busstation wees. Op de halte naast ons kotste een man op het wegdek.

Whitney kromp ineen en keek toen op haar telefoon. ‘Een appje van Jamie. Ik moet je een afscheidskus van hem geven.’ Ze las zijn

berichtjes met opgetrokken neus. ‘Geef Fernie een afscheidskus van me. Tong toegestaan. Graag zelfs. Stuur een foto. Knipogende emoji.’

Ik schudde mijn hoofd en bood weerstand aan de opwaartse krulling van mijn mond. Jamie was een soort menselijke labradoedel – een altijd vrolijke genotzoeker met een bos goudblonde krullen. Nu ik zijn naam hoorde, voelde ik me al iets lichter. ‘Zei mijn vriendje dat? Gadver.’

‘Hij kan niet wachten tot je die kant op komt. Wij allemaal niet.’

Ik slikte en zag toen tot mijn opluchting een man in een veelzeggend donkerblauw uniform naar de bus toe kuieren.

‘Doe lekker rustig aan!’ riep een van de passagiers tegen hem. ‘Wij hebben alle tijd, hoor!’

‘Ik ben zo blij dat we straks weer in dezelfde stad wonen,’ ging Whitney verder.

Ik knikte. ‘Ik ook,’ wist ik met moeite uit te brengen.

Vier jaar gescheiden van mijn beste vriendin en mijn vriendje: ik had de seconden moeten aftellen tot we weer allemaal bij elkaar zouden zijn. Ik had Jamie niet meer gezien sinds zijn verrassingsbezoek met Valentijnsdag. In de winter werkte hij als snowboardinstructeur in Banff, maar sinds het lange weekend in mei was hij weer terug in het resort. Ik had mijn laatste studiejaar afgerond; ik had al terug moeten zijn bij hem. Na mijn laatste tentamen in april had ik mijn tassen moeten pakken. In plaats daarvan had ik mijn moeder zover gekregen dat ik tot eind juni mocht blijven, zodat ik tot de diploma-uitreiking, nu over een week, nog wat in de stad kon rondlummelen. Ik deed een beroep op haar begrip als eigenaar van een bedrijf en zei dat mijn baas geen andere barista kon vinden om mij te vervangen.

De bus kwam ronkend tot leven en de chauffeur begon de bagage in het ruim te gooien. De passagiers schuifelden naar voren, de rij werd korter, en Whitney en ik omhelsden elkaar nog een keer stevig.

‘Ik hou van je, Baby,’ zei ze.

Ik was opgegroeid in een resort in de stijl van *Dirty Dancing*, en dus had ik ook een bijnaam in de stijl van *Dirty Dancing*: Baby. Vreselijk. Het sloeg bovendien nergens op: Baby was een gast.

Ik ging op mijn tenen staan, deed haar capuchon over haar hoofd en trok het touwtje aan, zodat hij strak om haar gezicht zat. ‘Ik hou ook van jou,’ zei ik. Dat was tenminste niet gelogen.

Zodra Whitney een zitplaats had gevonden, blies ik haar een handkus toe en haalde mijn koptelefoon uit mijn linnen tas. Ik drukte op PLAY en liet de Talking Heads de motor van de bus overstemmen. Het aftikken werd met de minuut luider.

Nog negen dagen en dan moest ik terug.

Mijn koptelefoon was zowel mijn therapeut als mijn onzichtbaarheidsmantel. Two Sugars was maar een paar straten verder dan het busstation – niet zo ver dat de muziek mijn schuldgevoel kon weg nemen of me het resort en de verantwoordelijkheden die me daar te wachten stonden, kon doen vergeten. Thuis wachtte ook mijn verleden me op. Ooit draaide de geruchtenmachine op Huntsville High School op roddels over Fern Brookbanks. Dat was inmiddels jaren geleden, maar ik wist dat er nog steeds mensen waren die mij als ‘dat meisje’ zagen – het meisje dat van het pad was geraakt. Met een beetje geluk was het zo druk in de coffeeshop dat mijn gedachten tegen de tijd dat ik mijn tiende espresso maakte op de automatische piloot zouden overschakelen.

Ik liep in oostelijke richting en baande me een weg door de horde toeristen op het Yonge-Dundas Square. Ik hield van de smakeloosheid – het beton, de flitsende billboards, de dubbeldekkers – maar ik vond het vooral fijn dat er overal mensen liepen en dat werkelijk niemand naar mij keek. Elke dag staken hier honderdduizend mensen over, en in die gekte bestond ik gewoonweg niet.

Ik zei altijd dat ik uit Huntsville kwam, maar dat was niet helemaal waar. Het resort lag ver buiten de stad, op de rotsige oevers van Smoke Lake. Toen ik voor mijn studie naar Toronto verhuisde, had ik het gevoel alsof ik naar de maan ging. Ik wilde dat ik voor altijd de ruimteonderzoeker kon uithangen.

Ik zette de muziek iets harder, draaide mijn schouders naar voren en toen naar achteren, en voelde de zon in mijn nek. Er was voorspeld dat de temperatuur een recordhoogte zou bereiken. Toronto was in juni op zijn best. Op de terrassen en in de parken bruiste de ongebreidelde lichtzinnigheid van de vroege zomer. In juni was een warme dag iets heerlijks. In augustus was zo’n dag al ellendig, en dan stonk de stad naar doorstoofd afval.

Ik had me gekleed op de hitte, met een gerafelde afgeknipte spijkerbroek en een topje, met daaroverheen een bloes met korte mouwen die ik bij Value Village had gevonden. Hij was wijd en doorzichtig, met een piepklein bruin bloempje dat ik wel stijlvol vond, een beetje jaren negentig. De gele vlek aan de onderkant zag je bijna niet.

Voor Two Sugars hield een rij metalen krantenrekken de wacht. Ik pakte een exemplaar van *The Grid*, het gratis weekblad dat ik het leukst vond, en trok toen aan de deur. Die zat op slot. Ik begreep het niet, trok nog een keer aan de deurknop en drukte toen mijn neus tegen de ruit. De coffeeshop was voor mij de leukste plek op aarde, maar er was niemand, op Luis na. Zodra hij de deur opendeed, likte de geur van natte verf aan mijn neus.

‘Waarom zijn we gesloten?’ vroeg ik, terwijl ik mijn koptelefoon afzette en de zaak in liep. Toen ik op een muur een schildering in zwart-wit zag, bleef ik stokstijf staan. ‘Wat is dat?’

‘Wat is dát?’ Luis wees naar mijn hoofd.

‘Bijgeknipt.’

Hij snoof minachtend. ‘Dat is niet bijgeknipt. Je hebt al je haar afgeknipt.’ Hij glimlachte. ‘Staat je goed.’

Hij trok aan een van de korte plukjes in mijn nek – het was nauwelijks lang genoeg om met mijn vingers vast te pakken. Ik had het na mijn vorige dienst gedaan, voordat Whitney kwam. Als je bedenkt dat mijn haar hiervoor tot ver over mijn schouders hing, was het een hele verandering.

‘Ik kan me niet herinneren dat ik je om je mening heb gevraagd, maar toch bedankt,’ zei ik. ‘Zeg, wat gebeurt hier allemaal?’

‘Wist je niet van die muurschildering?’ Luis sloeg zijn armen voor zijn indrukwekkende borstkas over elkaar. Er waren heel wat personeelsleden gekomen en gegaan, maar wij werkten inmiddels al drie jaar samen bij Two Sugars.

‘Niet dus.’

‘Nou, we hebben nu dus een muurschildering. Bijna, althans.’

Ik keek om me heen. De kunstenaar was er zo te zien niet. ‘En jij en ik moeten babysitten?’ raadde ik.

‘Een van ons. Ik ben hier de afgelopen paar dagen geweest.’ Hij haalde een kleine sleutelring uit zijn zak. ‘Nu ben jij aan de beurt.’

Ik staaarde Luis aan. Uren alleen met een of andere vreemde, een gesprek moeten voeren – het idee boezemde me zo mogelijk nog meer afkeer in dan in het openbaar moeten spreken. ‘Nee,’ zei ik.

‘Ja,’ antwoordde Luis zangerig. ‘Ik ga naar het eiland. Ik heb over een halfuur met vrienden afgesproken bij de veerboot.’

Ik gromde ‘Prima’, nam de sleutel van hem aan, gooide mijn spullen op een tafeltje en liep wat dichterbij de muurschildering toe. ‘En waar hangt onze Michelangelo uit?’

‘Hij is even iets te eten halen,’ zei Luis. ‘Begin van de middag zou hij klaar moeten zijn, en dan kun jij weg. We zijn tot morgen gesloten.’

Een paar uur overleefde ik wel. Ik had een joint in mijn tas, en die wilde ik als ik klaar was in de steeg oproken. Ik wilde door mijn stad lopen, terug naar mijn huis in Little Italy.

‘Vind je het mooi?’ vroeg Luis.

Ik bekeek de muurschildering eens goed. De kunstenaar had een lachspiegelversie van de skyline en de waterkant van Toronto gemaakt. Alles was een beetje verwrongen – de CN Tower was piepklein, geklemd tussen de kaken van een wasbeer. Toronto geilde de laatste tijd nogal op zichzelf, en dit soort trendy stadstrots zag je echt overal: op t-shirts, op posters, zelfs op mijn linnen tas, waar een plattegrond van Little Italy op stond, waarvan de namen het raster van de buurt vormden.

‘Ik weet het niet,’ zei ik. ‘Ik vind het een beetje... basic?’

‘Ai,’ klonk een lage stem achter ons.

Ik draaide me langzaam om.

Daar stond een man van ongeveer mijn leeftijd, gekleed in een wijde blauwkatoenen overall, met een papieren zak van een afhaalrestaurant in zijn hand. Hij was uitzonderlijk lang en maakte zich nog langer. Zijn warrige zwarte haar viel tot net over zijn oren. Zijn neus was een tikje aan de lange kant, maar dat stond hem wel goed.

‘Dit is onze Michelangelo,’ zei Luis.

De vent had een hoekige kaak en jukbeenderen, bijna scherp. Ik wist niet waar ik moest kijken, er was zoveel van hem en het was allemaal heel... leuk.

‘Jullie basic Michelangelo,’ verbeterde hij. Ik sloeg mijn ogen neer. Hij was te knap om rechtstreeks aan te kijken. Hij droeg lichtbruine werkschoenen met knalroze veters erin.

‘Maar meestal noemen ze me Will.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Will Baxter.’

Ik keek naar zijn grote hand en toen naar zijn ogen. Die waren net zo donker als een plas olie.

‘En jij?’ vroeg Will even later, terwijl hij zijn arm weer liet zakken.

Ik keek geïrriteerd naar Luis. Zulke knappe gasten waren het ergst. Brutaal, zelfingenomen, saai. Bovendien was hij lang. Knap én lang

betekende dat hij volstrekt onuitstaanbaar was. Ik durfde te wedden dat deze man maar één probleem in zijn leven had, en dat was een broek zien te vinden die hem echt goed paste. Luis maakte een wuivend gebaartje alsof hij wilde zeggen 'hij is oké'.

'Fern.'

Will trok zijn wenkbrauwen op ten teken dat hij meer wilde horen.

'Brookbanks,' zei ik, en ik streek met mijn vingers achter mijn oor om mijn haar in het gareel te brengen, alleen was daar niet genoeg haar meer voor.

'Jammer dat je mijn werk basic vindt, Fern Brookbanks,' zei Will overdreven opgewekt, 'want ik ben bang dat je de rest van de dag met mij zit opgescheept.'

Ik schonk hem een strak glimlachje.

'Nou, jongens, ik ga ervandoor,' zei Luis. 'Je zou het op het eerste gezicht misschien niet zeggen, Will, maar Fern bijt niet.'

'Hé,' zei ik.

'Tot maandag.' Luis gaf me een kus op mijn wang. 'Het is een schat. Beetje lief voor hem zijn,' fluisterde hij in mijn oor.

Ik deed de deur achter Luis op slot en voelde van opzij dat Will naar me keek.

'Wat is er?'

'Vertel eens wat je er niet mooi aan vindt.'

Hij haalde een muffin uit de zak en pelde het papiertje eraf. Mijn maag rammelde. Ik had ter ere van het afscheid van Whitney voor het ontbijt de pannenkoeken van mijn moeder gebakken, maar dat was al uren geleden. Will brak de muffin doormidden en stak me een homp toe.

'Dank je,' zei ik, en ik stopte hem in mijn mond. Citroen met cranberry.

We draaiden ons om naar de muur. Alles zag eruit alsof het af was, op de rechterhoek na.

'Die wasbeer is leuk,' zei ik. Toen hij niet reageerde, keek ik naar hem op. Van dichtbij was hij nog knapper. Zijn onderste wimpers waren overdreven gekruld, zwart als het meer bij nacht. Ze waren lang en fijn, en raakten de huid onder zijn ogen heel zacht. Het contrast met zijn ruimvallende werkkleding onder de verfspetters was merkwaardig opwindend. Ik bekeek de muurschildering nog een keer. 'Het is niet heel lelijk.'

Zijn lach kwam uit het niets, alsof er vuurwerk knalde. Akoestisch gemaakt genot. 'Vertel wat je er echt van vindt.'

'Ik zou het gewoon zelf niet gekozen hebben. Het is hierbinnen totaal anders dan een halfjaar geleden.' Mijn baas had besloten dat de tent 'gemoderniseerd' moest worden. De aftandse kersenhouten stoelen waren vervangen door zwart kunststof. De turquoise muren waren wit geschilderd. Er hingen geen posters van Renoir meer.

Ik beging de vergissing om Will weer aan te kijken. Hij keek gefascineerd naar mij, en daar werd ik ongemakkelijk van. 'Je houdt niet zo van verandering?'

'Ik vond het leuk zoals het was.' Ik wees naar een hoek bij het raam. 'Daar stond een oude leunstoel van oranje fluweel, en er stonden allemaal kookboeken van Nigella Lawson.' Daar keek bijna nooit iemand in, maar wij waren fans van Nigella. 'Daar hingen houten kralen.' Ik wees naar de deuropening waardoor je in de keuken kwam.

Aan de muur die Will nu beschilderde, had ooit een groot prik-bord gehangen, boven het buffet met melk en suiker. Daarop prikten mensen flyers voor pianolessen, romantische oproepen, breikransjes, en voor wat al niet. Afgelopen jaar had een van onze vaste klanten zijn vriend ten huwelijk gevraagd door er een kaartje op te prikken met de tekst: *Ik hou van je, Sean. Wil je met me trouwen?* Hij had onder aan het kaartje verticale stroken geknipt met op elke strook hetzelfde antwoord: *Ja*.

‘Het was hier vroeger heel knus. Nu lijkt het wel een totaal andere tent,’ zei ik. ‘Ik vind het zo... kil.’

‘Ik snap wat je bedoelt,’ zei Will, terwijl hij muffinkruimels van zijn borstzakjes veegde. Aan zijn pink zat een gladde gouden zegelring. ‘Elke keer dat ik terugkom in Toronto is het er een beetje veranderd. Soms ook meer dan een beetje.’

‘Woon je hier dan niet?’

‘Ik woon in Vancouver,’ zei hij, ‘maar ik ben hier opgegroeid. En ja, het verandert voortdurend. Maar dat vind ik niet erg.’ Hij streek een pluk haar uit zijn gezicht. ‘Altijd als ik thuiskom, krijg ik de kans om de stad helemaal opnieuw te leren kennen.’

‘Wat romantisch,’ zei ik met uitgestreken gezicht. Maar zijn woorden schoten als een shot espresso mijn bloedbaan in.